

EL DOCTOR PEDRO I PONS: UNA FIGURA IRREPETIBLE

Gràcies a una iniciativa del Col·legi de Metges de Barcelona, secundada per totes les entitats sanitàries del país, hem celebrat, durant el 1998, l'any Pedro i Pons, amb motiu del centenari del naixement del que fou el gran mestre de la medicina catalana. La Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya –que ell presidí durant tants anys– ha participat activament en aquesta commemoració. Com a cloenda ens complau ara publicar aquest número monogràfic de la nostra revista en el qual es recullen els parlaments que, tot glossant la seva figura, pronunciaren tres dels seus deixebles que són també membres d'aquesta corporació.

Els doctors Màrius Foz, Ciril Rozman i Jordi Sans Sabrafen ens recorden alguns dels trets més significatius del mestratge de Pedro i Pons, personatge, al meu entendre, singular i irrepetible. Poc més hi puc afegir jo que no vaig passar de tenir la sort d'escoltar les seves classes, realment magistrals, durant un parell de cursos. El recordo encara ara com un dels mestres més brillants que mai he tingut.

Amb tot, tal com els seus deixebles directes apunten, Pedro i Pons fou quelcom més que un gran clínic. La seva categoria personal el transformà en un home públic, conegut i respectat molt més enllà dels cercles sanitaris per la seva connexió amb múltiples activitats culturals. Recordem que, a més de tenir una magnífica biblioteca, que no es limitava a la Medicina, fou un gran afeccionat al teatre i que, en uns moments difícils per a la pervivència de la llengua, contribuï generosament a salvar el Teatre Romea.

El doctor Pedro i Pons ingressà a la Reial Acadèmia el 7 de novembre de 1948, tot pronunciant un discurs sobre *Las esple-*

nomegalias gastrorrágicas hemocitopénicas, que fou contestat pel doctor Pere Nubiola, i en fou President des del 1957 fins a la seva mort, catorze anys després. Encara ara és digne d'ésser llegit el seu discurs reglamentari d'inauguració de curs, pronunciat el gener de 1969, que versava sobre *Formación del internista. De la Medicina interna a las especialidades*. Ara, transcorreguts trenta anys, resulten remarcables moltes de les afirmacions que hi fa: qualsevol especialista s'ha de formar, abans que res, en medicina general; la medicina interna és essencialment un estil i representa una actitud en la medicina d'avui; cal aconseguir metges cults més que no pas metges erudits; l'especialització ha estat motivada pel progrés de la tècnica, etc.

En el mateix discurs Pedro i Pons afirma que, precisament gràcies a aquests progressos, cal formar equips mèdics que representin la suma de coneixements i tècniques que desborden la labor d'un home sol. Aquest "equip diagnosticador és la genuïna representació de la Medicina Interna dels nostres dies en la seva accepció més alta i eficaç".

Segurament aquest fet indiscutible és el que fa irrepetible la figura de gran consultor tan ben encarnada, i durant tants anys, pel doctor Pedro i Pons. A més de bastir una magnífica escola de medicina, va saber veure cap on anava l'evolució de la ciència mèdica. Encara ara estem recollint els beneficis del seu mestratge gràcies a la gran collita d'excel·lents professionals que sabé formar.

JOSEP LAPORTE I SALAS